

## Olvasni jó – angolul is...

... állítják azok a Vajdas diákok huszonnégyen, akik egy egész tanévre a két angol olvasókör tagjai lettek.

Egyre kevesebb diák olvas egyre kevesebbet – jelzik napjainkban a különböző nemzetközi, hazai felmérések. A British Council, melynek fontos feladata az angol nyelv tanításának szakmai, módszertani támogatása, az Oktatási Minisztériummal közösen olvasásfejlesztési projektet hirdetett meg középiskolás diákok számára a 2005/2006-os tanévre. Céljuk ezzel egyrészt az olvasás kreatív élményét nyújtani a diákoknak és az, hogy az olvasási folyamat során felmerülő kérdéseiket, a regények által bemutatott világunk



A montázkészítés vidám pillanatai

jelenségeit megvitassák, értelmezzék. Az ország középiskoláiból 37 tanár – iskolánkból ketten is – jelentkezett a felhívásra, ám összesen csak 26 olvasókör „olvasta végig” a projektet és jelent meg április végén, a Budapesten rendezett nagyszabású záróeseményen. De kezdjük az elején.

2005 áprilisában nekünk, tanároknak tartott a British Council egy 30 órás módszertani felkészítést a projekt folyamatáról. Kortárs angol írók 6 regénye közül választottuk ki azt a kettőt, ami diákjaink szemével nézve a legizgalmasabb lesz a feldolgozásra. Magunk állítottuk össze és próbáltuk ki az extenzív olvasás fejlesztésére irányuló feladatokat. Az egész tanévet felölelő 20, egyenként két órás foglalkozás tematikáját az ELTE tanárai és a British Council munkatársai állították össze végleges formájában.

A képzés után mi, tanárok, már felismertük az óriási lehetőséget, azaz, hogy a diákok nyelvtudása életszerűvé, mindennapi életük részévé válhat, s ez által többet jelent majd számunkra egy, eddig csak az iskolai órán használt, házi feladattal, dolgozatokkal fenyegető tantárgynál. Meg is találtuk azokat a diákokat, akik vállalták az egész éves közös munkát, még a sok iskolán kívüli elfoglaltság ellenére is.

Szeptemberben a British Council munkatársa személyesen hoz-



Benjamin Zephaniah dedikálja könyvét a szarvasi diákoknak

ta el a diákjaink számára ingyenesen felajánlott 50 angol könyvet. Körülvezettük őt az iskola épületében, megmutattuk a könyvtárunkat, és büszkén hallgattuk, hogy már sok-sok iskolában járt eddig, de a miénket látja a legszebbnek.

Októberben megkezdődött a két, egyenként 300 oldalas regény feldolgozása. Az első regény egy autista fiú szemével mutatja be a világot, a második regény a háborúzó Etiópiából édesapja segítségével Londonba került és menekültként magára maradt fiú beilleszkedését mesélte el.

A diákok a kéthetenkénti foglalkozásokra folyamatosan olvasták a könyveket és sok változatos feladat várt rájuk, melyek között volt egyéni, páros és csoportos feladat is, természetesen angolul. A legnagyobb élvezettel mindig egy-egy poszter, montázs, plakát elkészítéséhez fogtak. Ezek témája szorosan kapcsolódott a könyvek kapcsán felvetődött társadalmunkat foglalkoztató témákhoz, mint például a csellengők, háború és béke, kulturális sokk. A sok-sok színes magazin adott volt, de kellett a diákok kreatív fantáziája, melynek nyomán igen figyelemre méltó „alkotások” is kerültek az osztály falára.

A mi – tanárok – kreativitásunk ahhoz kellett nagyon, hogy ne adják fel, olvassák végig a könyveket, érdeklődésük ne lankadjon és ehhez persze a tea, a rágcáslivaló sem hiányozhatott a foglalkozásokról. A létszám persze nem volt mindig teljes, de akik a délutánt erre szánták, sokszor megelégedve az időről, örömmel beszélgettek tovább. Már ezért is megérte, mondhatnánk, de közösségformáló hatásán túl nekünk tanároknak azt az élményt nyújtotta, hogy a tanórákhoz képest egy egészen más, kötetlen légkörben megismerhettük személyiségüket, világvézüket.

A másság elfogadása, megértése, a háború, a menekült kérdés, az erőszakos viselkedés a gyengébbekkel szemben az iskolában, mind felmerült a regényekben, s mind elkerülhetetlenül jelen van a mi életünkben.

Az egész napos záróesemény nagy meglepetése Benjamin Zephaniah, egyik feldolgozott regényünk, a Refugee Boy (Menekült Fiú) írójának meghívása volt, aki maga is jamaikai származású. Szuggesztív előadói stílusa, raszta hajviselete, nyitott személyisége az összegyűlt 300 diák számára egyedülálló élmény volt. Kérdezhetek tőle bátran, bizonyos fejezeteket – kérésére – a diákok olvastak fel a könyvből, s ő elemzett, tréfálkozott, mesélt fáradhatatlanul. Délután pedig saját verseiből adott elő, igen nagy sikerrel. A gyerekek számára nagy attrakció volt a könyvének dedikálása s bizony minden egyes diákhoz volt néhány kedves szava, néha rajza. Ugyan már sürgették, hogy várják a rádióban a megbeszélrt riportra, ő az utolsó, sorban álló diáknak is szeretettel, türelemmel írta alá, névre szólóan a könyvét. Pontosan úgy viselkedett, amit a könyvével üzeni is kívánt.

Egy másik teremben az év során készített poszterek, montázs plakátok voltak kiállítva. A sok diák a szünetekben érdeklődve nézegette egymás munkáit. A legjobbnak ítélt könyv-illusztrációk beküldői értékes könyvjutalmakat is kaptak.

Néhány vélemény a diákok megfogalmazásában: ...javult az olvasási készségünk, a fantáziánk is és megtanultunk nem szótározni állandóan....; ...az tetszett benne igazán, hogy megismertem a betegséggel, amiről nem sokat tudunk, viszont annál jobban viszolygunk tőle és azoktól is, akik ebben a betegségben szenvednek; ...örülök, hogy mertem angolul megszólalni és köszönöm a sok finom teát; ...a plakátkészítésnél feltörték a rejtett művészi hajlamok; ...Óriási volt!

Hosszúra nyúlt a visszaemlékezés, de hosszú volt a munka is, és úgy hisszük, megérdemlik mind a projekt megálmodói, mind a megvalósítói, maguk a diákok a részletes beszámolót. Mi, tanárok pedig abban bizakodunk, hogy – a projekt ugyan lezárult – olvasóköriünk tagjai már keresik a következő angol regényt könyvtárunk polcain.

*Darida Andrásné  
Viszok Tünde*

### Húsz éves a Szarvas és Vidéke

#### Jövő héten folytatjuk

Lapunk húszéves évfordulója kapcsán, a múlt héten elindított interjú sorozatot – anyagtörődés miatt – a jövő héten folytatjuk. Olvasóink türelmét és megértését kérjük.